

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2017 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał waloryzacji od dnia 1 marca 2017 roku emerytury przysługującej R. M.. Kwota świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 roku, tj. 915,52 zł uległa podwyższeniu poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 100,44% i wyniosła 919,55 zł. Kwota podwyżki jest niższa niż 10,00 zł, wobec powyższego wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2017 roku, tj. 915,52 zł kwoty waloryzacji, tj. 10,00 zł. Emerytura po waloryzacji wyniosła od 1 marca 2017 roku 925,52 zł, od 1 marca 2017 roku podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 926,00 zł i wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 793,22 zł.

/decyzja – nieponumerowane akt ZUS/

W dniu 17 marca 2017 roku R. M. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o podwyższenie emerytury od dnia 1 marca 2017 roku do kwoty 1.000 zł.

/odwołanie - k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 kwietnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że zaskarżoną decyzją dokonano waloryzacji emerytury odwołującego na podstawie art.88 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.). W wyniku waloryzacji emerytura wnioskodawcy wzrosła o 10,00 zł zgodnie z art. 5 ust.1 ustawy z dnia 2 grudnia 2016 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2017 roku, poz.2) z kwoty 915,52 zł do kwoty 925,52 zł. Organ rentowy wyjaśnił nadto, że sama waloryzacja nie przewiduje podwyższenia emerytury do kwoty 1.000 zł. Jest to możliwe wyłącznie na podstawie art. 1 pkt.1 powołanej ustawy z dnia 2 grudnia 2016 roku, na mocy którego zmieniono art.85 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednakże przepis ten w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 marca 2017 roku przewiduje podwyższenie emerytury do kwoty 1.000 zł z wyjątkiem emerytur przyznanych na podstawie art.24 a ustawy emerytalnej, a wnioskodawca pobiera właśnie emeryturę przyznaną na podstawie tego przepisu.

/odpowiedź na odwołanie - k. 3-3 odwrót /

Wnioskodawca na rozprawie w dniu 17 lipca 2017 roku podtrzymał odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/oświadczenie wnioskodawcy i pełnomocnika ZUS: 39 sek. – płyta CD k. 11/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. urodził się w dniu (...). Od 12 listopada 1984 roku pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/bezsporne/

Decyzją z dnia 2 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 27 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przyznał R. M. emeryturę od dnia 25 grudnia 2013 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W związku z przyznaniem emerytury prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustало z dniem 25 grudnia 2013 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury z urzędu wyniósł 69,16%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 69,16% przez kwotę

bazową 717,16 zł wyniosła 495,99 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 11 lat (132 miesiące) okresów składkowych i 3 lata 8 miesięcy (44 miesiące) okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury z urzędu wyniosła 255,80 zł i w związku z tym, że emerytura była niższa od dotychczas wypłacanej renty, została podwyższona do wysokości renty i wyniosła miesięcznie od dnia 25 grudnia 2013 roku 863,51 zł, a do wypłaty 743,79 zł.

/decyzja - k. 110-111 plik II akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 marca 2017 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał waloryzacji od dnia 1 marca 2017 roku emerytury przysługującej R. M.. Kwota świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 roku, tj. 915,52 zł uległa podwyższeniu poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 100,44% i wyniosła 919,55 zł. Kwota podwyżki jest niższa niż 10,00 zł, wobec powyższego wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2017 roku, tj. 915,52 zł kwoty waloryzacji, tj. 10,00 zł. Emerytura po waloryzacji wyniosła od 1 marca 2017 roku 925,52 zł, od 1 marca 2017 roku podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 926,00 zł i wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 793,22 zł.

/decyzja – nieponumerowane akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny między stronami. Istotne w sprawie okoliczności zostały ustalone na podstawie dowodów z dokumentów, których strony nie kwestionowały.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) 1. Ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a
2. Wiek emerytalny dla kobiet wynosi co najmniej 60 lat.
3. Wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie:
 - 1) do dnia 31 grudnia 1947 r. wynosi co najmniej 65 lat;
 - 2) od dnia 1 stycznia 1948 r. do dnia 31 marca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 1 miesiąc;
 - 3) od dnia 1 kwietnia 1948 r. do dnia 30 czerwca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 2 miesiące;
 - 4) od dnia 1 lipca 1948 r. do dnia 30 września 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 3 miesiące;
 - 5) od dnia 1 października 1948 r. do dnia 31 grudnia 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 4 miesiące.

Stosownie natomiast do treści art. 27 a powołanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku emeryturę przyznaje się z urzędu zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3, oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Przepis art. 24a ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 27a ustawy, stanowiący odpowiednik art. 24a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku, obowiązuje od 1 stycznia 2006 roku i został dodany przez art. 1 pkt 6 ustawy z 1 lipca 2005 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 169, poz. 1412 ze zm.).

Emeryturę, o której mowa w art. 27a, oblicza się zgodnie z art. 53 i 56. Emerytura, o której mowa w art. 27a, nie może być niższa od pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy (art.54 a ust.1-2 ustawy).

Art. 24 a ustawy stanowi zaś, że emeryturę, o której mowa w art. 24 (przepis dotyczy ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku) przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust.1). Emeryturę przyznaje się od dnia osiągnięcia przez rencistę wieku uprawniającego do emerytury, a w przypadku gdy wypłata renty z tytułu niezdolności do pracy była wstrzymana - od dnia, od którego podjęto jej wypłatę (ust.2). Emeryturę oblicza się zgodnie z art. 26, z uwzględnieniem ust. 4 i 5 (ust.3). Na wniosek osoby, której emeryturę przyznano z urzędu w latach 2009-2013, emeryturę oblicza się ponownie zgodnie z art. 183 (ust.4). Na wniosek osoby, która spełniła warunki do emerytury określone w art. 46 i 50, jednakże nie wystąpiła z wnioskiem o jej przyznanie, ponownie oblicza się wysokość emerytury zgodnie z art. 53 i 56 (ust.5). Emerytura obliczona na zasadach określonych w ust. 2-5 nie może być niższa od pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy (ust.6).

Z art.27 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku wynika, że osoby pobierające renty z tytułu niezdolności do pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego mają zagwarantowane prawo do emerytury przyznanej z urzędu w wysokości nie niższej niż dotychczas pobierana renta. Przyznanie emerytury z urzędu oznacza automatyczną utratę prawa do renty. Stanowi o tym art. 101a w/ w ustawy, w myśl którego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura zgodnie z 27a ustawy. W projekcie ustawy (druk sejmowy IV, Nr (...)) wprowadzającej ten przepis wskazano, że ustalona w nim zasada będzie dotyczyć osób, które mają ukończony ustawowy wiek emerytalny, niezależnie od tego, czy osoby te spełniają warunki dotyczące stażu ubezpieczeniowego (wynoszącego 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Wnioskodawca od dnia 25 grudnia 2013 roku otrzymuje emeryturę z urzędu przyznaną na podstawie art.27 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.. W niniejszym postępowaniu skarżący domaga się podwyższenia emerytury do wysokości 1.000 zł, czyli do wysokości najniższej emerytury.

Zgodnie bowiem z treścią art.85 ust. 2 ustawy kwota najniższej emerytury, z zastrzeżeniem art. 24a ust. 6, art. 54, art. 54a ust. 2 i art. 87, oraz renty rodzinnej wynosi 1.000 zł miesięcznie.

Świadczenia ustalone w kwotach niższych niż określone w ust. 1-3, w tym także świadczenia ustalone wraz ze zwiększeniami, o których mowa w art. 56 ust. 3 i 4 oraz w art. 73 ust. 3 i 4, podwyższa się do tych kwot z urzędu, a jeżeli ich wypłata była wstrzymana - po wznowieniu wypłaty (art.85 ust.4).

Nie są zatem podwyższane do kwoty najniższej emerytury przewidzianej w art. 85 ust. 2 ustawy:

1) emerytury przyznane z urzędu zamiast rent z tytułu niezdolności do pracy (art. 24a ust. 6 i art. 54a w zw. z art. 27a), które nie mogą być niższe od renty z tytułu niezdolności do pracy; emeryturę, o jakiej mowa w art. 24, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury powszechnej oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym [por. K. A. w: K. A. (red.), M. B., B. S., Ustawa, s. 170];

2) emerytury przyznane na podstawie art. 28 (emerytura dla ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku, którzy nie osiągnęli okresu składkowego i nieskładkowego, o jakim mowa w art. 27 pkt 2 ; art. 54 odsyła do art. 28);

3) w przypadku, gdy okres składkowy i nieskładkowy wynosi mniej niż 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn (por. uwagi do art. 87).

Z powyższego wynika zatem, że wnioskodawcy przysługiwało jedno zwiększenie do wysokości uprzednio pobieranej renty. Odwołanie się w art. 85 ust. 2 (dotyczącym kwoty najniższej emerytury) do art. 54a ust. 2 oznacza, że emerytura przyznana z urzędu nie podlega kolejnemu podwyższeniu do kwoty najniższej emerytury. Zastrzec jednak trzeba, że nie może to dotyczyć ubezpieczonych legitymujących się okresem składkowym i nieskładkowym wynikającym z art. 27 (20 lat – kobieta, 25 lat – mężczyzna), gdyż w tym przypadku – chociaż świadczenie jest przyznane "z urzędu" – to jednak na warunkach wynikających z art. 27, taka zaś emerytura podlega podwyższeniu do kwoty najniższej emerytury.

Wnioskodawca otrzymuje emeryturę na podstawie art. 27 a ustawy i nie legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, a więc nie przysługuje mu prawo podwyższenia emerytury do kwoty 1.000 zł.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy poucając go o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

29.08.2017r.